

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/22/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7117226177
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Angelika Sopoligová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7117226177.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Angeliky Sopoligovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a JUDr. Petra Tutka v spore žalobcu: Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom v Bratislave, Dostojevského rad 4, IČO: 00 151 700 proti žalovanému: C.. P. Z., nar. XX.X.XXXX, bytom v M., F. XX, zastúpenému JUDr. Ivanom Jurčišinom, advokátom so sídlom v Košiciach, Mlynská 26, o zaplatenie 16.567,08 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I č.k. 19C/44/2017-163 zo dňa 24. júna 2021

rozhodol:

- I. P o t v r d z u j e rozsudok vo výrokoch č. I. a II.
- II. O d m i e t a odvolanie vo výroku č. III.
- III. P r i z n á v a žalobcovi proti žalovanému 100% nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví tohto rozhodnutia rozhodol v tomto znení:

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 16.567,08 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 8.12.2017 do zaplatenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. P r i z n á v a žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.
- III. N á v r h žalovaného na prerušenie konania zo dňa 24.6.2021 z a m i e t a.

2. Predmetom konania je žaloba žalobcu, ktorej súd v celom rozsahu vyhovel a to titulom vydania bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 ods. 2 OZ, keďže žalovaný získal majetkový prospech plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol a to na úkor žalobcu, a preto je žalovaný podľa § 456 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) povinný takto získaného bezdôvodného obohatenia vydať žalobcovi.

3. Žalobu žalobca odôvodňoval na základe tých skutočností, že žalovaný sa v konaní vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 18C/62/2006 domáhal proti Š. T. za účasti žalobcu ako intervenienta na strane žalovaného náhrady škody na zdraví, pričom súd rozsudkom z č.k. 18C/62/06-413 zo dňa 20.3.2013 priznal žalovanému náhradu škody na zdraví pozostávajúcu z bolestného vo výške 9,96 eur, sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 11.800,44 eur, celkovo vo výške 11.810,40 eur a v prevyšujúcej časti nárok žalobcu zamietol. Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 19.11.2014, č. k. 1Co/283/2013-506 potvrdil rozsudok prvoinštančného súdu vo vyhovujúcej časti (11.810,40 eur) a zmenil v jeho zamietavej časti tak, že priznal náhradu škody za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 11.153,04 eur a uznesením č. k. 1Co/283/2013-517 zo dňa 4.3.2015 trovy konania v sume 5.414,04 eur. Proti predmetnému rozhodnutiu nebolo možné podať riadny opravný prostriedok a

tento sa stal právoplatným, na základe čoho žalobca ako poisťovateľ povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla EČ: M. XXXCO, ktorým škoda na zdraví bola spôsobená, podľa § 4 zákona č. 381/2001 Z.z. dňa 27.1.2015 pristúpil k výplате sumy 22.963,44 eur, predstavujúcej súčet právoplatne priznanej náhrady škody v sume 11.810,40 eur a v sume 11.153,04 eur, o ktorú krajský súd zvýšil odškodnenie za sťaženie spoločenského uplatnenia a rovnako dňa 20.4.2015 k úhrade trov konania v sume 5.414,04 eur, a to platbou na účet právneho zástupcu žalovaného. Po podaní mimoriadneho opravného prostriedku - dovolania zo strany intervenienta Allianz - Slovenskej poisťovne, a.s., Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 23.2.2016, sp.zn. 7Cdo/331/2015, zrušil rozsudok krajského súdu vo výroku, ktorým uložil povinnosť uhradiť z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia 11.153,04 eur a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Následne krajský súd uznesením zo dňa 31.5.2017 sp.zn. 1Co/180/2016 zrušil rozsudok v zamietavom výroku voči žalovanému Š. T. v sume 11.153,04 eur a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie. Vzhľadom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/331/2015, ktorým bolo rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach 1Co/180/2016 v jeho výroku o povinnosti žalovaného v 2. rade zaplatiť žalobcovi z titulu zvýšenej náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia sumu 11.153,04 eur zrušené, zrušujú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, a preto odpadol právny dôvod, na základe ktorého žalovanému vyplatili náhradu škody vo výške 11.153,04 eur, ako aj náhradu trov konania vo výške 5.414,04 eur. V zmysle § 451 ods. 2 OZ tak žalovaný získal majetkový prospech z plnenia získaného z právneho dôvodu, ktorý odpadol, a to na úkor žalobcu, ktoré je súčasne žalovaný podľa § 456 OZ povinný vydať. Žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia vyzval žalobca výzvou zo dňa 11.10.2017, následne dňa 23.10.2017 a 23.11.2017 s poskytnutou lehotou 10 dní, pričom žalovaný doteraz dlžnú sumu nevrátil. Preto si žalobca popri istine 16.567,08 eur (11.153,04 eur + 5.414,04 eur) uplatniť aj úroky z omeškania od 8.12.2017 do zaplatenia.

4. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť, nakoľko Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 31.5.2017 sp.zn. 1Co/180/2016 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie s tým, že predmetom konania je mimoriadne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia, keďže mal za to, že žalobca požaduje vrátenie spotrebovaného bolestného - sťaženia spoločenského uplatnenia, ktoré použil na nákup motorového vozidla.

5. Žalobca uvedenú skutočnosť rozporoval, nakoľko v danom prípade ide o vrátenie nároku uplatneného titulom mimoriadneho zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia.

6. Na základe vykonaného dokazovania a jeho vyhodnotenia, po právnom posúdení veci v zmysle § 451 OZ, § 456 OZ, súd prvej inštancie dospel k záveru, že uplatnený nárok je dôvodný, keďže právny dôvod plnenia spočíval v hmotnom práve a v prípade zrušenia právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu už nebol právny dôvod pre plnenie daný, keďže právny dôvod plnenia má oporu len vo vykonateľnom súdnom rozsudku a jeho zrušením do tej doby existujúceho právneho dôvodu, právny dôvod odpadá a predtým poskytnuté plnenie sa stáva bezdôvodným obohatením, keďže predmetom konania poskytnutého na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 1Co/283/2013-506 zo dňa 19.11.2014, bol výlučne len nárok žalovaného uplatneného titulom mimoriadneho zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v zmysle § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia s tým, že súd prvej inštancie v rozsudku č.k. 18C/62/2006-413 zo dňa 20.3.2013 za primerané povahy následkov a ich predpokladanému vývoju považoval odškodnenie v rozsahu 16 násobku základného bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia žalovaného (11.810,40 eur) a až odvolací súd v rozsudku zo dňa 19.11.2014 č.k. 1Co/283/2013-506 pri určení výšky mimoriadneho zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, na rozdiel od súdu prvej inštancie za primeranú náhradu považoval sumu 23.899,50 eur predstavujúcu 30 násobok základného bodového ohodnotenia, a preto potvrdil vyhovujúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie čo do sumy 11.810,40 eur a po zohľadnení plnenia zo strany vedľajšieho účastníka v sume 946,03 eur, zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zamietavom výroku tak, že žalovaného v 2. rade zaviazal zaplatiť sumu 11.153,04 eur (t.j. 23.899,50 mínus 11.800,43 mínus 946,03 eur) a v prevyšujúcej časti žalobu voči žalovanému v 2. rade ako nedôvodnú zamietol. Najvyšší súd Slovenskej republiky v dovolacom konaní v odôvodnení zrušujúceho uznesenia č.k. 7Cdo/331/2015 zo dňa 23.2.2016 prezentoval názor, že tak výrazné zvýšenie odškodnenia, ako učinil odvolací súd, zo spisu nevyplýva zo žiadnej okolnosti skutkovej povahy, týkajúcej sa napr. stupňa poškodenia zdravia žalobcu (v tomto konaní žalovaného) alebo miery sťaženia jeho realizácie v osobnom, rodinnom a spoločenskom živote, ale z jeho subjektívneho pocitu, ktoré neboli

potvrdené znaleckým posudkom, pričom súd nemôže odvodiť svoj právny záver len z jeho subjektívnych pocitov. Poukázal na ust. § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia, podľa ktorého mimoriadne zvýšenie ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia prichádza do úvahy len celkom výnimočne a to vtedy, keď kultúrne, športové či iné zapojenie poškodeného pred úrazom bolo na vysokej úrovni a mimoriadne. Dovolací súd poznamenal, že súd prvej inštancie pri priznaní mimoriadneho zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia prihliadal na skutočnosť, že žalobca (v tomto konaní žalovaný) je obmedzený vo svojich športových aktivitách, avšak odvolací súd dostatočne neodôvodnil, prečo by sa náhrada mala zvýšiť na 30 násobok bodového ohodnotenia práve kvôli údajnej strate vyhranenej spôsobu realizácie predchádzajúceho aktívneho života v horách a ako táto strata ovplyvnila jeho celoživotnú orientáciu, ak zároveň uviedol, že žalobca nebol aktívnou športovou osobnosťou, ktorá by v dôsledku škody na zdraví stratila možnosť pokračovať vo svojom profesijnom zameraní s tým, že turistike sa žalovaný venoval len rekreačne. Zhrnúc vyššie uvedené, súd prvej inštancie dospel k záveru, že pokiaľ žalobca plnil žalovanému na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku odvolacieho súdu, ktoré bolo neskôr v dovolacom konaní zrušené, ide o prípad, kedy na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie, pretože žalovaný prijal plnenie z pôvodne existujúceho právneho dôvodu, ktorý ale neskôr odpadol.

7. V zmysle § 391 ods. 2, 3 CSP v intenciách odvolacieho súdu (viď uznesenie Krajského súdu v Košiciach 3Co/4/2019-129 z 29.10.2020) a § 3 ods. 1 OZ súd prvej inštancie preskúmal uplatnený nárok aj čo sa týka rozporu s dobrými mravmi a mal za to, že v danom prípade súd nezistil žiadne výnimočné okolnosti, ktoré by svedčili pre záver o krajnom rozpore práva s dobrými mravmi. Žalobca nepodal šikanóznou žalobu, ktorou by úmyselne sledoval poškodenie žalovaného ako druhej strany. Nejde ani o svojvoľné a bezúspešné bránenie alebo uplatňovanie práva, keďže právo žalobcu v čase podania žaloby existovalo a uplatnená pohľadávka je dôvodná čo do základu i výšky, čo nerozporoval ani sám žalovaný s tým, že právo žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniklo momentom vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, v danom prípade okamihom právoplatnosti zrušujúceho rozhodnutia dovolacieho súdu (14.3.2016) sa peňažné plnenie, vyplatené žalobcom na základe predchádzajúceho, dovolacím súdom zrušeného rozsudku, stalo bezdôvodným obohatením na strane žalovaného. Uviedol, že žalobca daný stav nijako nezavinil; dobrovoľne bez vynútenia plnil žalovanému to, čo mu bolo uložené na základe právoplatného rozsudku, ktorý bol neskôr zrušený, pričom práve žalovaný vyplatené peňažné plnenie dobrovoľne nevrátil a to ani na základe výzvy žalobcu zo dňa 27.11.2017. Žalobca podal žalobu až dňa 20.12.2017, teda po tom, čo ponechal priestor žalovanému na dobrovoľné uspokojenie jeho pohľadávky a po tom, čo sa žalovaný dostal do omeškania s vrátením bezdôvodného obohatenia. Žalovaný teda od právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu musel mať vedomosť o tom, že prijaté plnenie predstavuje bezdôvodné obohatenie, ktoré doposiaľ, t.j. viac ako 5 rokov zadržáva. Z tohto pohľadu je bezpredmetné, ako žalovaný naložil s prijatým plnením, či ho skonzumoval, resp. na čo ho použil. Je to plnenie, prijaté na základe právneho titulu, ktorý neskôr odpadol, čím je založená jeho povinnosť plnenie vrátiť. Naopak, na strane žalobcu ide o materiálnu peňažnú pohľadávku, na zaplatenie ktorej má nárok a ktorej výkon slúži na uspokojenie jeho individuálnych záujmov, potrieb a preferencií. Rovnako v súdnom konaní pri rozhodovaní o nároku na peňažné plnenie nemožno prihliadať na skutočnosť, či povinná osoba má dostatok finančných prostriedkov, či jej hrozí exekučné konanie a pod a z tohto dôvodu žalobu zamietnuť. Neobstojí ani argumentácia žalovaného v tom smere, že k poškodeniu zdravia žalovaného došlo v r.2002 a žalovaný 13 rokov čakal na odškodnenie, keď súd najvyššej inštancie napokon rozsudok, ktorým bolo toto odškodnenie priznané, zrušil, na viac s tým názorom, že odškodnenie v takom rozsahu, ako bolo priznané odvolacím súdom, je zrejme neodôvodnené (v tomto smere súd poukazuje na právny názor dovolacieho súdu, vyjadrený v zrušujúcom uznesení NS SR č.k. 7Cdo/331/2015 zo dňa 23.2.2016; viď bod 29. odôvodnenia tohto rozsudku, podľa ktorého tak výrazné zvýšenie odškodnenia, ako učinil odvolací súd, zo spisu nevyplýva zo žiadnej okolnosti skutkovej povahy). Zhrnúc vyššie uvedené súd prvej inštancie uzavrel, že nárok na zaplatenie sumy 16.567,08 eur (11.153,04 eur + 5.414,04 eur) je v celom rozsahu dôvodný a zaviazal žalovaného na zaplatenie uvedenej čiastky a čo sa týka právneho posúdenia veci, aj čo sa týka priznania úrokov z omeškania, súd prvej inštancie odkazoval na ust. § 563 OZ, § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2 OZ, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.2.2013 a priznal žalobcovi aj právo na zaplatenie úrokov z omeškania, keďže žalobca preukázal, že žalovaného požiadal o splnenie dlhu výzvou zo dňa 23.11.2017, ktorou mu poskytol 10-dňovú lehotu na splnenie dlhu a keďže bolo nesporné, že výzva bola žalovanému doručená dňa 27.11.2017 a 10-dňová lehota na zaplatenie dlhu skončila dňa 7.12.2017, od 8.12.2017 sa žalovaný dostal do omeškania.

8. Súd prvej inštancie nevzhladol dôvody na prerušenie konania v zmysle § 162 ods. 3 CSP a § 164 CSP, keďže mal za to, že predmetom konania vedeného na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 18C/62/2006 totiž nie je totožná otázka, ktorá by bola prejudiciálnou vo vzťahu ku konaniu o nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia s tým, že v konaní o mimoriadnom zvýšení náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia žalovaného nie je zrejmé v kontexte zrušujúceho uznesenia NS SR č.k. 7Cdo/331/2015 zo dňa 23.2.2016 (viď bod 29.), také odôvodnenie výrazného zvýšenia odškodnenia ako to učinil odvolací súd, ktoré by bolo dôvodom tak mimoriadneho zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia a preto návrh žalovaného na prerušenie konania, pre nesplnenie zákonných predpokladov v zmysle § 164 CSP žalovaného zamietol.

9. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP vychádzajúc zo 100% úspechu žalobcu proti žalovanému v tomto konaní.

10. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote (včas) odvolanie žalovaný. Ako prvé poukazoval na dôvodnosť prerušenia konania v zmysle § 164 CSP, keďže mal za to, že konanie o náhradu škody na zdraví vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 18C/62/2006 môže mať význam pre rozhodnutie súdu v tomto konaní a dokonca je toto rozhodnutie jediným podkladom pre nárok, ktorý si žalobca uplatňuje v tomto konaní a preto sú splnené všetky predpoklady pre jeho prerušenie, berúc do úvahy aj čl. 6 ods. 2 CSP, že súd zohľadňuje špecifické potreby strany sporu, vyplývajúce z jej zdravotného a sociálneho postavenia, pričom o konkrétnej a konečnej výške nebolo do dnešného dňa právoplatne rozhodnuté a žalovaný po vyplatení použil finančné prostriedky na nákup automobilu, ktorý mu pomohol zlepšiť jeho ťažkú situáciu a preto rozhodnutie súdu môže mať negatívny dopad na kvalitu života žalovaného. Uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, keďže súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a navrhoval rozsudok zrušiť a konanie prerušiť alebo zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného mal za to, že vo veci nie sú dané dôvody na prerušenie konania a preto navrhoval rozsudok ako vecne správny potvrdiť, keďže podstatou veci je skutočnosť, že žalobca zákonným spôsobom preukázal, kto a v akom rozsahu sa na jeho úkor obohatil, keďže bez akýchkoľvek pochybností je zrejmé, že neexistuje právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutie, ktorým by bola uložená povinnosť plniť žalovanému sumu 16.567,08 eur, a preto žalovaný je povinný vydať finančnú čiastku, ktorú žalovaný zadržiava bez právneho dôvodu, tak ako to ustanovuje § 451 ods. 2 OZ. Dodal, že pokiaľ sa žalovaný dovoľáva prerušenia konania do právoplatného skončenia veci vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 18C/62/2006, tak pre takýto postup súdu neexistuje relevantný dôvod a to zvlášť za stavu, ak z odôvodnenia uznesenia NS SR sp.zn. 7Cdo/331/2015 zo dňa 23.2.2016 vydaného v súdnej veci vyplýva, že tak výrazné zvýšenie odškodnenia, ako učinil odvolací súd / Krajský súd v Košiciach sp.zn. 1Co/283/2013, zo spisu nevyplýva zo žiadnej okolnosti skutkovej povahy, týkajúcej sa napr. stupňa poškodenia zdravia žalobcu (poznámka - v predmetom konaní žalovaného) alebo miery sťaženia jeho realizácie v osobnom, rodinnom a spoločenskom živote, ale z jeho subjektívneho pocitu, ktoré neboli potvrdené znaleckým posudkom, pričom súd nemôže odvodiť svoj právny záver len z jeho subjektívnych pocitov. Poukázal na ust. § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia, podľa ktorého mimoriadne zvýšenie ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia prichádza do úvahy len celkom výnimočne a to vtedy, keď kultúrne, športové či iné zapojenie poškodeného pred úrazom bolo na vysokej úrovni a mimoriadne. Dovolací súd poznamenal, že súd prvej inštancie pri priznaní mimoriadneho zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia prihliadal na skutočnosť, že poškodený/žalobca je obmedzený vo svojich športových aktivitách, avšak odvolací súd dostatočne neodôvodnil, prečo by sa náhrada mala zvýšiť na 30 násobok bodového ohodnotenia práve kvôli údajnej strate vyhraného spôsobu realizácie predchádzajúceho aktívneho života v horách a ako táto strata ovplyvnila jeho celoživotnú orientáciu, ak zároveň uviedol, že žalobca nebol aktívnou športovou osobnosťou, ktorá by v dôsledku škody na zdraví stratila možnosť pokračovať vo svojom profesijnom zameraní, pričom turistike sa venoval len rekreačne. Žalobca podávanie návrhu na prerušenie konania zo strany žalovaného považuje za zjavné zneužitie práva žalovaným. Napriek tomu, že žalobca v tomto súdnom konaní dôvodne preukázal, že žalovaný zadržiava finančné prostriedky bez právneho titulu, nakoľko rozhodnutie, na základe ktorého mu boli vyplatené bolo zrušené, čo je nepochybne postačujúcim pre vyhovieť žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia, tak ako to správne posúdil i prvoinštančný súd, žalobca tiež poukázal na to, že už vyplatená

náhrada je i zjavne neprimeraná rozsahu a závažnosti trvalým následkom, ktoré úraz u poškodeného zanechal, tak ako na to poukázal vo svojom rozhodnutí aj Najvyšší súd SR. Žalobca dával do pozornosti, že v konaní vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 18C/62/2006 sa podanou žalobou žalobca (poznámka - v tomto konaní žalovaný) domáhal priznania sumy 3.288.000,00 Sk, t.j. 109.141,60 eur a to titulom 40 násobného mimoriadneho zvýšenia odškodnenia za bolesť 168.000,00 Sk, t.j. 5.576,58 eur (a to pri len nízkom ohodnotení bolestného, ktoré činilo 70 bodov x 60,- Sk x 40), ktorú utrpel pri dopravnej nehode spôsobenej motorovými vozidlami a 40 násobné zvýšenie odškodnenia sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 3.120.000,00 Sk, t.j. 103.565,02 eur (1300 bodov x 60,- Sk x 40), pričom prvoinštančný súd po vykonanom dokazovaní v zmysle ust. § 132 OSP vyhodnotil dôkazy a rozhodol o nárokoch žalobcu tak, že mu titulom mimoriadneho zvýšenia odškodnenia v zmysle ust. § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Z.z. priznal za bolesť vytrpenú pri odstraňovaní osteosyntetického materiálu sumu 9,96 eur ako 5 násobné zvýšenie odškodnenia za 15 bodov, pri hodnote bodu 60,- Sk so zohľadnením sumy 139,41 eur, ktorú mu už poskytol vedľajší účastník. Rovnako po vykonanom dokazovaní konajúci súd posúdil aj nárok žalobcu titulom mimoriadneho zvýšenia odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia tak, že žalobcovi priznal 11.800,44 eur ako 16 násobné zvýšenie odškodnenia za 400 bodov, pri hodnote bodu 60,- Sk, so zohľadnením sumy 946,03 eur, ktorú mu už poskytol vedľajší účastník s tým, že podkladom pre rozhodnutie súdu bol najobjektívnejší dôkaz, a to znalecký posudok vypracovaný znalcom z odvetvia a odboru, do ktorého spadá povaha veci, t.j. v danom prípade znalecký posudok znalca z odvetvia psychiatrie doc. U.. Y., P., ako aj znalca MUDr. U. U. a znalca z odvetvia chirurgie a traumatológie MUDr. U., z ktorých vyplynulo, že poškodený bol prvýkrát psychiatricky vyšetrený dňa 30.11.2004, t.j. takmer po dvoch rokoch od dopravnej nehody, následne absolvoval terapeutické stretnutie a kontrolu dňa 23.4.2009. Zo znaleckého posudku MUDr. U.É. vyplynulo, že podľa diagnostických kritérií medzinárodnej klasifikácie chorôb musia byť kritéria posttraumatickej poruchy potvrdené do 6 mesiacov od stresovej poruchy, pričom konštatovať túto diagnózu po období 6 mesiacov je možné len za zreteľnej špecifikácie, ktorá v dostupných materiáloch žalobcu klesá, a ani pri vyšetrení žalobcu nie je prítomná. V konaní bolo preukázané, že žalobca v roku 1999 ukončil strojnícku fakultu na Technickej univerzite ako strojný inžinier, od roku 1998 študoval na Vysokej škole ekonomickej, ktorú ukončil v roku 2003 ako inžinier ekonomie a v čase prebiehajúceho konania bol docentom na Technickej univerzite, kde pracuje ako vedúci oddelenia ekonomiky na strojníckej fakulte. Uvedené zistenia v plnej miere vyvracajú tvrdenia žalobcu o subjektívnych problémoch popisovaných MUDr. V. dňa 30.11.2004, nakoľko poúrazová aktivita žalobcu svedčí o mimoriadnej kvalite intelektu, koncentrácii, pamäti a schopnosti zaradiť sa do plnohodnotného života s plným zapojením sa do všetkých interpersonálnych vzťahov. Aj keď žalobca vo veku 22 rokov utrpel úraz, ktorý zanechal určité následky na jeho zdraví, tieto je potrebné vziať do úvahy a posúdiť ich v kontexte s tým, že v dôsledku úrazu sa nestal invalidným a ani len čiastočne neschopným vykonávať prácu, na ktorú sa pripravoval. V konaní bolo preukázané, že aj napriek tomu, že utrpel predmetný úraz, úspešne absolvoval vysokoškolské štúdiá, dokonca na dvoch vysokých školách, v pomerne mladom veku sa stal docentom na Technickej univerzite, kde v tom čase pracoval ako vedúci oddelenia ekonomiky na strojníckej fakulte. V osobnej sfére bolo preukázané, že v roku 2004 uzatvoril manželstvo, z ktorého tom čase pochádzala maloletá dcéra. Aj napriek tomu, že športové aktivity sú resp. môžu byť súčasťou života jednotlivca, v prípade žalobcu nebolo preukázané, že turistické aktivity boli celoživotnou orientáciou na tento spôsob života a formou celoživotnej osobnej realizácie, keďže tieto aktivity nevyvíjal na vrcholovej ani profesionálnej úrovni, ale výlučne rekreačne a preto sa u neho nejednalo o vyhranený spôsob života zameraný na takúto pohybovú činnosť. Tak, ako na to v priebehu konania a ako na to aj toho času žalobca v tejto prejednávanej veci poukazoval a poukazuje, je absolútne irelevantné, ako s poskytnutým plnením žalovaný naložil.

12. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu zotrval na dôvodnosti prerušenia konania v zmysle § 164 CSP, keďže použitie finančných prostriedkov na kúpu motorového vozidla považuje za primerané vzhľadom na úraz, ktorý utrpel a tiež vzhľadom na samotný čas, ktorý uplynul od vzniku škody až po jej odškodnenie.

13. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného poukazoval na odôvodnenie zrušujúceho uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/331/2015 zo dňa 23.2.2016, z ktorého vyplýva, že tak výrazné zvýšenie odškodnenia, ako učinil odvolací súd / Krajský súd v Košiciach sp.zn. 1Co/283/2013, zo spisu nevyplývalo zo žiadnej okolnosti skutkovej povahy, týkajúcej sa napr. stupňa poškodenia zdravia žalobcu v predmetnom konaní žalovaného alebo miery sťaženia jeho realizácie v osobnom, rodinnom a spoločenskom živote, ale len z jeho subjektívnych pocitov, ktoré neboli potvrdené znaleckým posudkom, pričom súd nemôže odvodiť svoj právny záver len z jeho subjektívnych pocitov, na čo apeloval aj

dovolací súd s poukazom na ust. § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia, podľa ktorého mimoriadne zvýšenie ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia prichádza do úvahy len celkom výnimočne a to vtedy, keď kultúrne, športové či iné zapojenie poškodeného pred úrazom bolo na vysokej úrovni a mimoriadne. Preto pokiaľ je z rozhodnutia dovolacieho súdu zrejmé, že v predmetnom konaní vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 18C/62/2006, žalobcove subjektívne pocity, neboli potvrdené znaleckým posudkom, je preto vylúčené, aby na subjektívnych pocitoch súd mohol odvodiť právny záver, tak v takom prípade mu nie je zrejmé, z čoho pramení istota žalobcu (v tomto konaní žalovaného), že jeho žalobe bude vyhovieť v takom rozsahu ako to učinil odvolací súd v rozhodnutí sp.zn. 1Co/283/2013, ktoré bolo Najvyšším súdom SR právoplatne zrušené ako nesprávne, čím opätovne zdôraznil, že pominul právny titul, na základe ktorého mu toto plnenie bolo uhradené, a preto sa dôvodne domáhal jeho vydania. Opakovane zdôraznil, že snaha žalovaného je nielen absolútnym popretím čl. 2 a čl. 6 CSP, v zmysle ktorého ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty za súčasného zachovania rovnakého postavenia strán sporu, ale aj narušením jednej zo základných ústavných garancií práva účastníka konania na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR). Dovolávajúc sa práva na spravodlivý proces zabezpečovaný zo strany štátu podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o základných ľudských právach a slobodách, ako aj na platnú právnu úpravu vzťahujúcu sa na súdnu vec žalobca navrhoval, aby bolo rozhodnutie prvoinštančného súdu v celom rozsahu potvrdené ako správne, keďže je bez akýchkoľvek pochybností jasné, že pokiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté o výške náhrady škody titulom zvýšenia odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia žalovanému v konaní vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 18C/62/2006 tak, ako na to aj správne poukázal žalovaný, tak potom plnenie, ktoré prijal od žalobcu žalovanému nepatrí, a tieto finančné prostriedky žalobcu, ktoré žalovaný nezákonne na úkor žalobcu roky zadržíava, sú majetkovým prospedom získaným bez právneho dôvodu, pričom je absolútne irelevantné, ako s takýmto neoprávneným majetkovým prospedom naložil, ako aj to, či a v akej výške mu prípadne bude priznané odškodnenie.

14. Žalovaný sa k tomuto vyjadreniu žalobcu už nevyjadril.

15. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016, ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie žalovaného ako odvolanie podané včas a oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP a § 380 ods. 1, 2 CSP z hľadiska žalovaným uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP a dospel k záveru o nedôvodnosti ich uplatnenia.

16. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 9.2.2023 o 10,55 hod. v pojednávacej miestnosti č. 230/II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia bolo zverejnené dňa 17.1.2023 na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP a § 378 ods. 1 CSP.

17. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t.j. skutočnosti, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo vyšli v konaní najavo inak súd vyhodnotil tak, že to vyvolávalo logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 ods. 1, 2 CSP alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP, pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke.

18. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t.zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis,

než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené.

19. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

20. Keďže odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, v odôvodnení tohto rozhodnutia sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, ktoré dopĺňa na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia v tomto znení:

21. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil skutkový stav veci v zmysle § 191 a nasl. CSP a vec správne právne posúdil a to titulom vydania bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 ods. 2 OZ získaného žalovaným od žalobcu plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, kedy v zmysle § 456 OZ predmet bezdôvodného obohatenia žalovaný musí vydať tomu, na úkor koho sa získal, t.j. žalobcu, titulom mimoriadneho zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia, ktoré bolo žalovanému priznané právoplatným a vykonateľným rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach č.k. 1Co/283/2013-506 zo dňa 19.11.2014, v zmysle ust. § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia, kedy právny dôvod plnenia zo strany žalobcu v prospech žalovaného mal oporu len vo vykonateľnom súdnom rozhodnutí, keďže súd prvej inštancie v rozsudku č.k.18C/62/2006-413 zo dňa 20.3.2013 za primerané povahy následkov a ich predpokladanému vývoju považoval odškodnenie v rozsahu 16 násobku základného bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia žalovaného (11.810,40 eur) s tým, že odvolací súd rozsudkom zo dňa 19.11.2014 č.k. 1Co/283/2013-506 pri určení výšky mimoriadneho zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia na rozdiel od súdu prvej inštancie za primeranú náhradu považoval sumu 23.899,50 eur predstavujúcu 30 násobok základného bodového ohodnotenia, na základe čoho potvrdil vyhovujúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie čo do sumy 11.810,40 eur a po zohľadnení plnenia zo strany vedľajšieho účastníka v sume 946,03 eur, zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zamietavom výroku tak, že žalovaného v 2. rade zaviazal zaplatiť žalovanému sumu 11.153,04 eur (t.j. 23.899,50 mínus 11.800,43 mínus 946,03 eur) a v prevyšujúcej časti žalobu voči žalovanému v 2. rade ako nedôvodnú zamietol. Najvyšší súd Slovenskej republiky v dovolacom konaní v odôvodnení zrušujúceho uznesenia č.k. 7Cdo/331/2015 zo dňa 23.2.2016 prezentoval názor, že tak výrazné zvýšenie odškodnenia, ako učinil odvolací súd, zo spisu nevyplýva zo žiadnej okolnosti skutkovej povahy, týkajúcej sa napr. stupňa poškodenia zdravia žalobcu (v tomto konaní žalovaného) alebo miery sťaženia jeho realizácie v osobnom, rodinnom a spoločenskom živote, ale z jeho subjektívneho pocitu, ktoré neboli potvrdené znaleckým posudkom, pričom súd nemôže odvodiť svoj právny záver len z jeho subjektívnych pocitov. Poukázal na ust. § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia, podľa ktorého mimoriadne zvýšenie ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia prichádza do úvahy len celkom výnimočne a to vtedy, keď kultúrne, športové či iné zapojenie poškodeného pred úrazom bolo na vysokej úrovni a mimoriadne. Dovolací súd poznamenal, že súd prvej inštancie pri priznaní mimoriadneho zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia prihliadal na skutočnosť, že žalobca (v tomto konaní žalovaný) je obmedzený vo svojich športových aktivitách, avšak odvolací súd dostatočne neodôvodnil, prečo by sa náhrada mala zvýšiť na 30 násobok bodového ohodnotenia práve kvôli údajnej strate vyhranenej spôsobu realizácie predchádzajúceho aktívneho života v horách a ako táto strata ovplyvnila jeho celoživotnú orientáciu, ak zároveň uviedol, že žalobca nebol aktívnou športovou osobnosťou, ktorá by v dôsledku škody na zdraví stratila možnosť pokračovať vo svojom profesijnom zameraní, ale turistike sa venoval len rekreačne.

22. Zhrnúc vyššie uvedené, aj odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP stotožňuje s tým, že pokiaľ žalobca plnil žalovanému na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku odvolacieho súdu, ktoré bolo neskôr v dovolacom konaní zrušené, ide o prípad, kedy na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie, pretože žalovaný prijal plnenie z pôvodne existujúceho právneho dôvodu, ktorý neskôr odpadol, dávajúc v tomto smere aj do pozornosti nález Ústavného súdu SR z 2.3.2016 sp.zn. II.ÚS 620/2015-94, kedy „v prípade žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia spravidla nemožno dospieť k meritórnemu záveru o dôvodnosti či nedôvodnosti žaloby bez toho, aby sa zo skutkového hľadiska ujasnilo, o ktorú z viacerých zákonných skutkových podstát bezdôvodného obohatenia ide“, čo súd prvej inštancie správne v odôvodnení napadnutého rozhodnutia aj učinil „nakoľko len v prípade zrušenia

právoplatného rozhodnutia deklaratórnej povahy nezakladá bez ďalšieho právo strany v konaní na vrátenie poskytnutého plnenia, pretože rozhodujúce je, či právny dôvod plnenia spočíval na reálne existujúcom hmotnoprávnom základe“, čo v danom prípade ale naplnené nie je, tak ako to konštatoval aj Najvyšší súd SR v zrušujúcom uznesení zo dňa 23.2.2016 sp.zn. 7Cdo/331/2015, keďže „zo spisu nevyplýva zo žiadnej okolnosti skutkovej povahy týkajúcej sa napr. stupňa poškodenia zdravia žalobcu (teraz žalovaného) alebo miery sťaženia jeho realizácie v osobnom, rodinnom a spoločenskom živote, tak výrazné zvýšenie odškodnenia, ide len o jeho subjektívny pocit, ktorý ale nebol ani potvrdený znaleckým posudkom s tým, že ani odvolací súd dostatočne neodôvodnil, prečo by sa náhrada mala zvýšiť na 30 násobok bodového ohodnotenia práve kvôli údajnej strate vyhranenej spôsobu realizácie predchádzajúceho aktívneho života v horách a ako táto strata ovplyvnila jeho celoživotnú orientáciu, keďže žalobca nebol aktívnym športovcom, kde by v dôsledku škody na zdraví stratil možnosť pokračovať vo svojom profesijnom zameraní“, keďže len zrušenie právoplatného rozsudku zakladá samo o sebe právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, t.j. iba v prípade právoplatného rozsudku majúceho konštitutívne účinky (nález Ústavného súdu SR z 9.2.2017 sp.zn. II.ÚS 18/2016), keďže aj analogicky podľa nález Ústavného súdu SR sp.zn. IV.ÚS 72/2019 z 2.10.2019 uverejneného v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR pod č. 22/2019 „rozhodnutie o práve na náhradu nemajetkovej ujmy z dôvodu neoprávneného zásahu do práv na ochranu osobnosti podľa § 13 OZ nie je možné považovať za rozhodnutie deklaratórnej povahy s tým, že Ústavný súd SR vychádzal z toho, že sú predmetom posúdenia a úvahy súdu otázky, či sú vôbec splnené podmienky na priznanie tohto práva uplatneného v žalobe a v akom rozsahu. Teda nejde tu o povinnosť na strane zamestnávateľa, ktorá by vyplývala priamo z hmotného práva, a už vôbec nie jej rozsah. Jedine vo veci konajúci súd, keď autoritatívne posúdi neoprávnenosť zásahu, ho môže konštituovať svojim rozhodnutím. Na uvedenom nemení nič ani skutočnosť, že možnosť priznania tohto práva vyplýva z hmotného práva, konkrétne úpravy § 13 OZ. Vychádzajúc z uvedeného, potom v prípade, ak dôjde k zrušeniu právoplatného rozhodnutia upravujúceho povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy a neexistuje tu žiadne rozhodnutie vo veci, ktorým by bolo toto právo dotknutej osobe priznané, je potrebné vyplatnú sumu považovať za bezdôvodné obohatenie. Preto právny záver alebo názor, že samotný zásah je právnym dôvodom priznania tohto do úvahy prichádzajúceho hmotného práva, je mylný a nemá oporu v právnom poriadku SR, keďže ide o konštitutívne rozhodnutie súdu, právnym dôvodom je až samotné rozhodnutie súdu o tom, že také právo vzhľadom na okolnosti prípadu priznáva a v určitom rozsahu“, čo je dané aj v tomto spore, keďže vydanie bezdôvodného obohatenia pramení z nároku titulom mimoriadneho zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia.

23. Keďže v danom prípade odvolací súd zistil, že uplatnený nárok titulom vydania bezdôvodného obohatenia spočíva v právnom dôvode konštitutívneho charakteru a to právoplatného a vykonateľného rozhodnutia, ktorý z dôvodu vydania zrušenia uznesenia Najvyššieho súdu SR odpadol, zatiaľ nepramení z hmotného práva, nakoľko je len predmetom preskúmania v konaní na súde prvej inštancie a to čo sa týka existencie hmotnoprávneho základu v konaní vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 18C/62/2006, keďže odvolací súd uznesením zo dňa 31.5.2017 sp.zn. 1Co/180/2016 zrušil rozsudok Okresného súdu Košice II č.k. 18C/62/2006-413 zo dňa 20.3.2013 v zamietavom výroku voči žalovanému v sume 11.153,04 eur titulom mimoriadneho zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie s tým, že v ďalšom konaní na súde prvej inštancie podľa zistenia odvolacieho súdu prebieha na návrh žalovaného znalecké dokazovanie s tým, že doposiaľ z dôvodu nespolupráce žalovaného nedošlo ani k vypracovaniu znaleckého posudku vo veci (viď úradný záznam zo dňa 9.2.2023).

24. Keďže Krajský súd v Košiciach je viazaný právnym názorom vyjadreným v zrušujúcom uznesení Najvyššieho súdu SR a súd prvej inštancie je zase viazaný právnym názorom odvolacieho súdu ako aj Najvyššieho súdu SR a zatiaľ neexistuje žiadne rozhodnutie vo veci, ktorým by bolo priznané právo dotknutej osobe, t.j. žalovanému titulom mimoriadneho zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia, je potrebné, keďže došlo k zrušeniu právoplatného a vykonateľného rozhodnutia upravujúceho povinnosť zaplatiť náhradu škody titulom mimoriadneho zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia žalovanému, aj podľa odvolacieho súdu považovať na strane žalovaného za bezdôvodné obohatenie v zmysle § 451 ods. 2 OZ, keďže ide o konštitutívne rozhodnutie súdu a právnym dôvodom je až právoplatné a vykonateľné samotné rozhodnutie súdu o tom, že také právo vzhľadom na konkrétne a osvedčené okolnosti prípadu priznáva súd a v určitom rozsahu, berúc analogicky v tomto smere do úvahy aj nález Ústavného súdu SR sp.zn. IV.ÚS 72/2019 zo dňa 2.10.2019, na ktoré odvolací súd v hore citovanom znení aj odkazuje.

25. Vzhľadom k hore uvedeným skutočnostiam preto odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok v zmysle § 387 ods. 1 CSP s odkazom na ust. § 387 ods. 2 CSP ako vecne správny vo výroku pod č. I. a II. napadnutého rozsudku s tým, že odvolanie žalovaného proti výroku č. III. napadnutého rozsudku odvolací súd odmietol v zmysle § 386 písm. c/ CSP, keďže odvolanie žalovaného smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné, ktorým je rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu žalovaného na prerušenie konania v zmysle § 164 CSP, keďže odvolanie je prípustné len proti uzneseniu súdu prvej inštancie o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ a § 164 (§ 357 písm. n/ CSP s odkazom na ust. § 355 CSP).

26. Podľa § 355 CSP proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon nevyklučuje (1). Proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa (2).

27. Podľa § 357 písm. n/ CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164.

28. Podľa § 386 písm. c/ CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, a keďže v odvolacom konaní bol v plnom rozsahu úspešný žalobca, ktorý sa vyjadril k odvolaniu žalovaného, priznal mu odvolací súd plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorého rozhodne súd prvej inštancie v zmysle § 262 ods. 2 CSP, keďže vo veci nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP.

30. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).